

самъ-нататъкъ изъ килията) Азъ пъкъ мисля, че и словото може да се съобразява.

Инокентий.

(Поразбралъ тона на Тодора) Ако ли не?—

Тодоръ.

Хората ще се помъчатъ да сторятъ нуждното.

Инокентий.

(Студено) А, значи, също както нѣкога ми загатна, само че тогава митинга прѣдрѣче, сега —

Тодоръ.

(Самоувѣрено и задържано) Азъ имамъ това правило: първо се помачвамъ съ добро, не би ли — тогава обрѣщамъ другия край. Както виждашъ и азъ имамъ правила!

Инокентий.

(Обиденъ) Толкова по-добре! Мога значи да бѫда още по-прямъ.

Тодоръ.

(Внушително) И края!

Инокентий.

Интересуваме само единъ край: той е да сма-
жа злото.

Тодоръ.

И ако ти се прѣсече пътя.

Инокентий.

(Застава срѣщу Тодора и спира погледъ о него)
Така! Най-сетнѣ изказа се ясно,